

Березня

Струна –
мов жінка,
жінка –
мов струна:
торкнеш –
і забринить
вона.

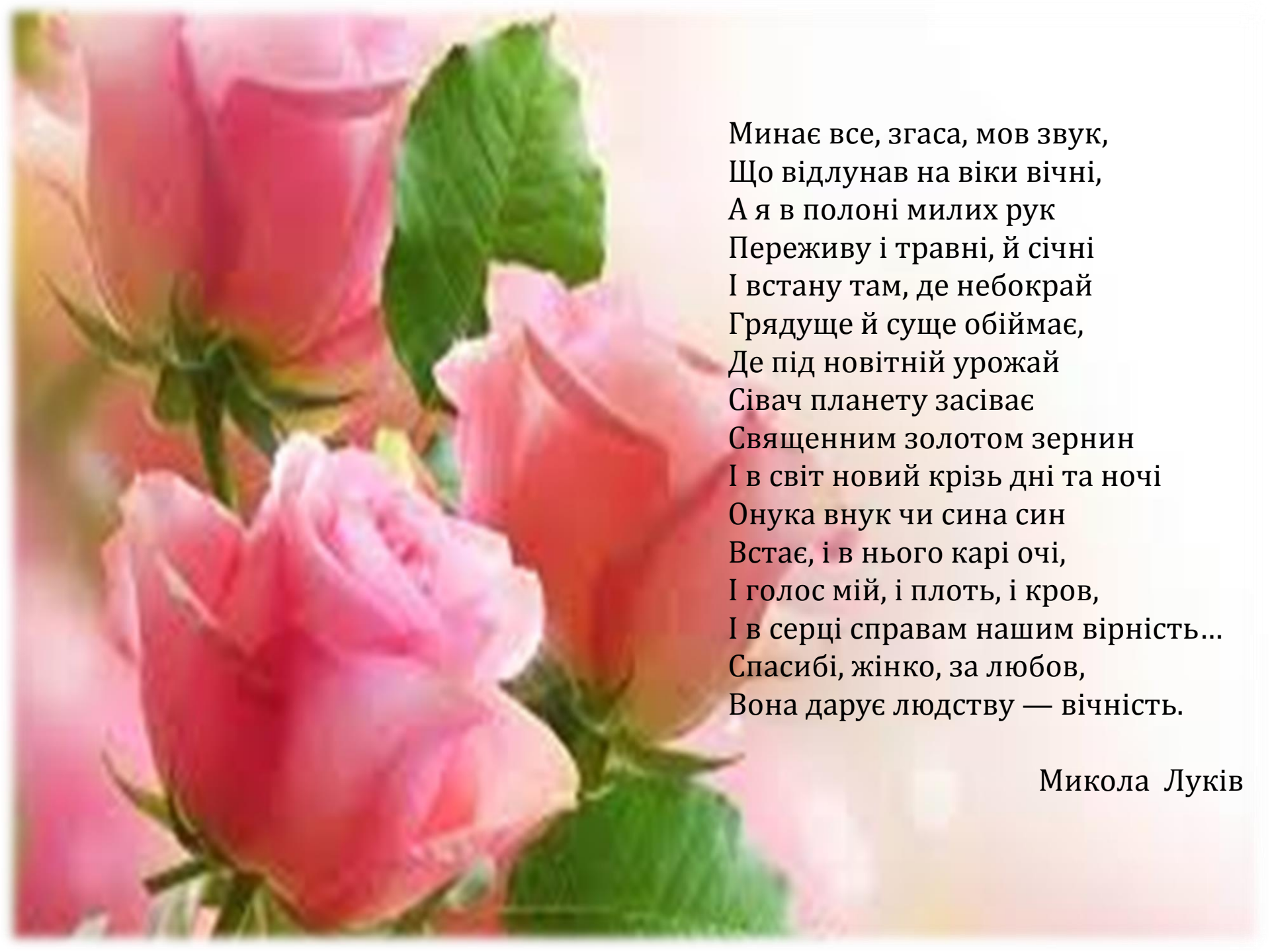
Василь Простопчук

Ви – поезії храм,
Де мій вірш – фіміам.

Минає все, згаса, мов звук,
Що відлунав на віки вічні,
А я в полоні милих рук
Переживу і травні, й січні
І встану там, де небокрай
Грядуще й суще обіймає,
Де під новітній урожай
Сівач планету засіває
Священним золотом зернин
І в світ новий крізь дні та ночі
Онука внук чи сина син
Встає, і в нього карі очі,
І голос мій, і плоть, і кров,
І в серці справам нашим вірність...
Спасибі, жінко, за любов,
Вона дарує людству — вічність.

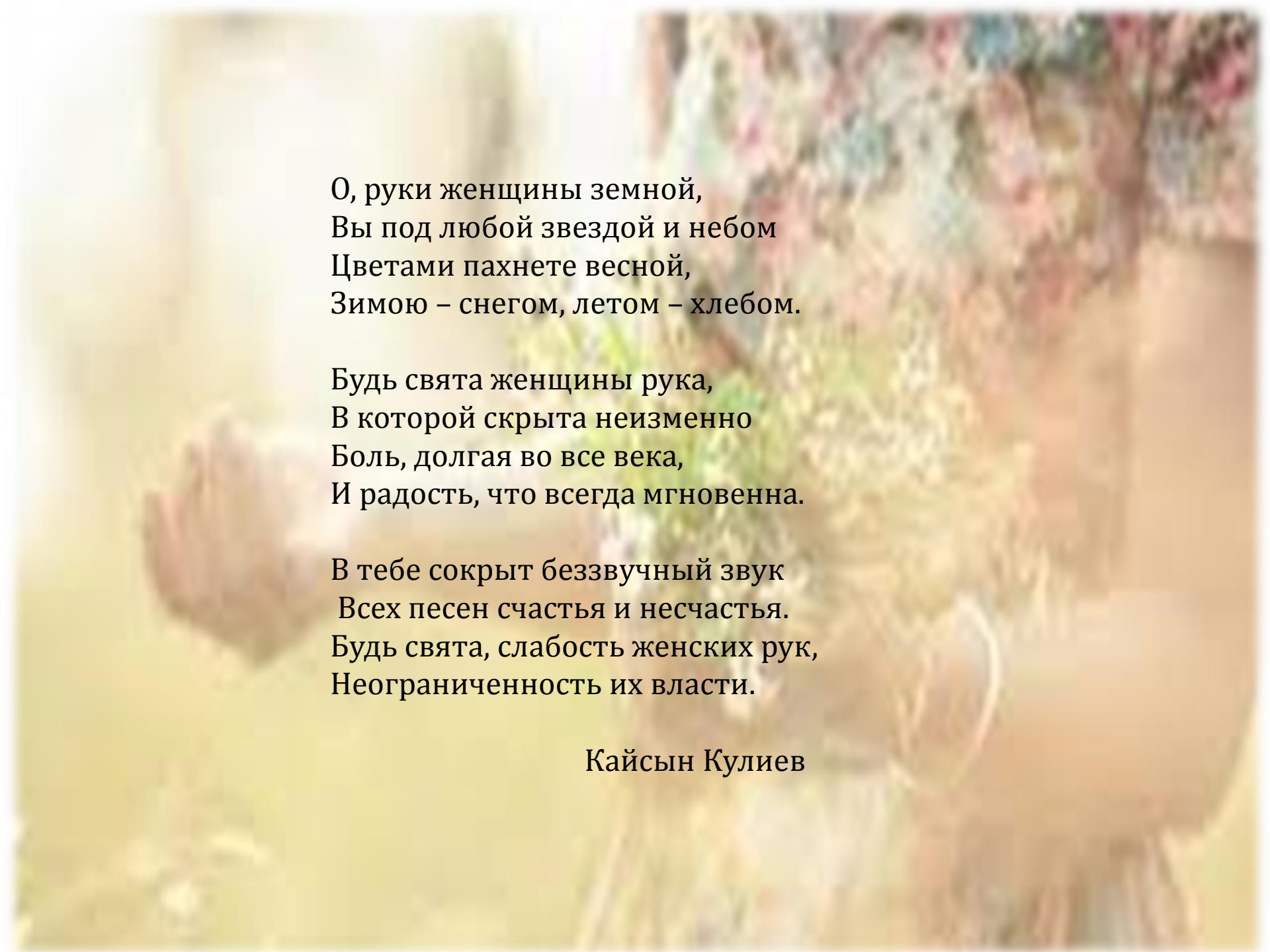
Микола Луків

Перша любов моя, перше кохання,
Стежечка, стоптана в білій росі,
Тихе зітхання, дальнє світання,
Може, його і не бачили всі.

Там щебетала в яру криниця,
Там, у бузках, за вікном отим,
Миле обличчя і досі сниться
Мрією, спогадом, сном золотим.

Андрій Малишко

О, руки женщины земной,
Вы под любой звездой и небом
Цветами пахнете весной,
Зимою – снегом, летом – хлебом.

Будь свята женщины рука,
В которой скрыта неизменно
Боль, долгая во все века,
И радость, что всегда мгновенна.

В тебе сокрыт беззвучный звук
Всех песен счастья и несчастья.
Будь свята, слабость женских рук,
Неограниченность их власти.

Кайсын Кулиев

Крізь огні у блакитнім тумані,
крізь вечірню міську каламуть
ти ідеш, і мов квіти весняні
на снігу за тобою цвітуть.

Ти для мене - як вічності небо,
що сіяння нам шле з висоти.
Склав пісень я багато про тебе,
та найкращая пісня - це ти.

Володимир Сосюра

Женщине

Ты — женщина, ты — книга между книг,
Ты — свёрнутый, запечатлённый свиток;
В его строках и дум и слов избыток,
В его листах безумен каждый миг.

Ты — женщина, ты — ведьмовский напиток!
Он жжёт огнём, едва в уста проник;
Но пьющий пламя подавляет крик
И славословит бешено среди пыток.

Ты — женщина, и этим ты права.
От века убрана короной звездной,
Ты — в наших безднах образ божества!

Мы для тебя влечём ярем железный,
Тебе мы служим, тверди гор дробя,
И молимся — от века — на тебя!

Валерий Брюсов

Жіноче серце! Чи ти лід студений,
Чи запашний, чудовий цвіт весни?
Чи світло місяця? Огонь страшенний,
Що нищить все? Чи ти, як тихі сні

Невинності? Чи як той стяг воєнний,
Що до побіди кличе? Чи терни,
Чи рожі плодиш? Ангел ти надземний
Чи демон лютий з пекла глибини?

Чим б'єшся ти? Яка твоя любов?
В що віриш? Чим живеш? Чого бажаєш?
В чім змінне ти, а в чім постійне? Мов!

Ти океан: маниш і потопляєш;
Ти рай, добутий за ціну оков.
Ти літо: грієш враз і громом убиваєш.

Іван Франко

Среди миров, в мерцании светил
Одной Звезды я повторяю имя...
Не потому, чтоб я Ее любил,
А потому, что я томлюсь с другими.

И если мне сомненье тяжело,
Я у Нее одной ищу ответа,
Не потому, что от Нее светло,
А потому, что с Ней не надо света.

Иннокентий Анненский

Плаття це голубе.
Ця зажура весняна.
Порівняв би тебе...
Але ти незрівнянна.

Василь Простопчук

Десь хвiрткою-судьбою вiтер скрипнув,
Добравши в нiч скрипкового ключа...
Ти – музика зажуреної скрипки,
Прихилена любов'ю до плеча.

Василь Простопчук

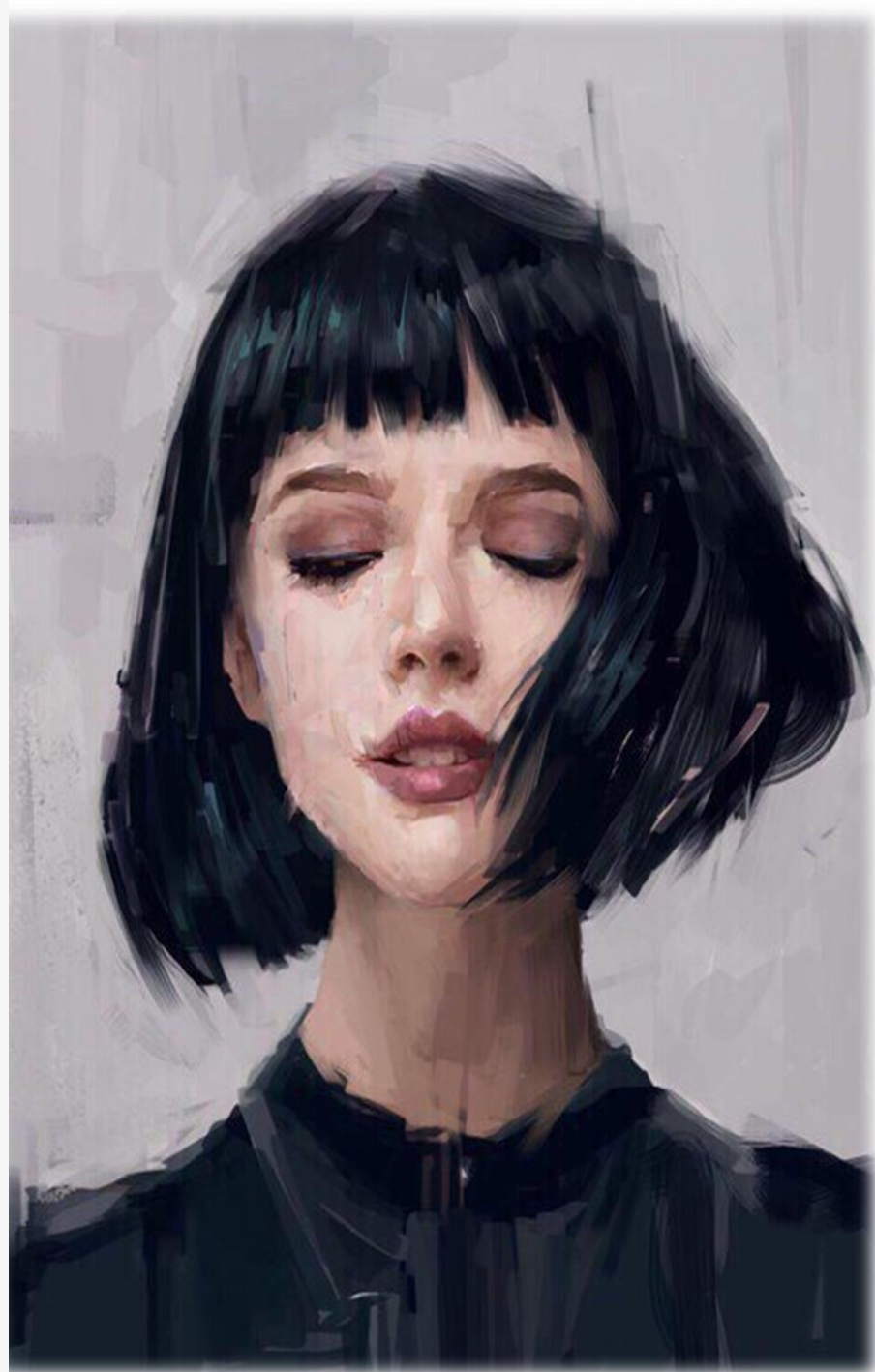

Без тебе світ — це тьмавий морок.
Без тебе не біжить вода.
Без тебе кожен камінь — ворог,
Подушка каменем тверда.
Без тебе сонце — повне ночі,
Без тебе ночі — без кінця,
Для тебе ж ночі я доточую,
Для тебе місяця — вінця.
Без тебе небо — повне криги,
Стоять в душі самі льоди,
Без тебе світ — це ж тільки крихти
Моєї зимної біди.
Без тебе, що мені без тебе —
Нема мене на всі світи...
Тож нахились блакитним небом,
Тож святом сонця освяти!..

Іван ДРАЧ

Переказати, переповісти,
Переліпити, перемалювати
Тебе не можна... Можна тільки знати
Цей дивний Всесвіт, у якому ти.

Василь Простопчук

Хотів би я до тебе полетіти,
З листів твоїх зробивши корабля.
В обіймах сонця і тепла, і квітів
Під крилами зосталася б земля.

Із курсу я не збився б ні на йоту,
Не втратив би любові до життя,
Бо точну траєкторію польоту
Твоє святе вказало почуття.

Василь Олійник

С тех пор как встретились мы на земле,
Угомонились снегопады злые,
Растут цветы такие в феврале,
Как мы искали, встретившись впервые.
Весь год в садах весна, белым-бела,
Свой цвет роняет с яблонь нам на плечи.
Я помню: на земле зима была
В последний раз до нашей первой встречи.

Расул Гамзатов

Я з альбому
портрет ваш візьму,
засумую
над вашим портретом
І з любов'ю
його обніму
золотисто-гарячим
багетом.

Василь Простопчук